

РЕЙ БРЕДЪРИ ЛИСИЦАТА И ЛЕСЪТ

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2008

chitanka.info

Още първата вечер имаше фойерверки — неща, които вероятно би трябвало да навяват страх, тъй като биха могли да напомнят за други, много по-ужасни неща; тези обаче бяха прекрасни — ракети, които се издигаха в древния мек въздух на Мексико и пръсваха звездите на сини и бели фрагменти. Всичко бе добро и мило, въздухът бе смес между мъртво и живо, между дъждове и прахоляци, тамян от църквата и пиринчената миризма на тръбата на естрадата, от която гърмяха мощните ритми на „Ла Палома“. Църковната порта бе широко отворена и сякаш някакво грамадно жълто съзвездие бе паднало от октомврийското небе и бълваше огън срещу стените; милион свещи излъчваха цветове и дим. Нови и още по-хубави фойерверки забързаха като комети-въжеиграчи през покрития с плочки площад, блъснаха се в кирпичените стени на кафенето и се втурнаха по горещи жици да се стоварят върху църковната кула, в която можеха да се видят единствено босите крака на момчетата, които ритяха, бутяха и люлееха чудовищните камбани и изтръгваха от тях чудовищна музика. Пламтящ бик излетя на площада и подгони смеещи се мъже и пищящи деца.

— Годината е хиляда деветстотин трийсет и осма. — Уилям Травис стоеше до жена си в края на шумната тълпа и се усмихваше. — Добра година.

Бикът се втурна срещу тях. Двойката се сниши и побягна, следвана от огнени топки, покрай музиката и шумотевецата, църквата и оркестъра. Изтичаха под звездите, като се държаха за ръце и се смееха. Бикът ги подмина, полетял с лекота на раменете на един бягащ мексиканец — бамбукова рамка и обикновен серен барут.

— Никога не съм се забавлявала толкова. — Сюзън Травис бе спряла, за да си поеме дъх.

— Изумително е — каза Уилям.

— Нали ще продължи?

— Цяла нощ.

— Не, имам предвид пътуването ни.

Той се намръщи и потупа джоба си.

— Имам пътнически чекове за цял живот. Забавлявай се. Не мисли. Никога няма да ни намерят.

— Никога ли?

— Никога.

Сега някой палеше гигантски конфети и ги мяташе от високата камбанария на църквата в хаос от дим, тълпата отдолу изпопада от страх и конфетите експлодираха в прекрасни сътресения сред танцуващите крака и мятащите се тела. Навсякъде се усещаше омайната миризма на пържена тортила, мъже седяха в кафенетата на изнесени навън маси с халби бира в кафявите си ръце.

Бикът умря. Огънят от бамбуковите тръби секна и със страшилището бе свършено. Мексиканецът свали рамката от раменете си. Хлапета се струпаха да докоснат великолепната глава от папиемаше, ярките червени рога.

— Хайде да го разгледаме — каза Уилям.

Докато минаваха покрай входа на близкото кафене, Сюзън видя мъжа, който ги наблюдаваше — бял, с бял като сол костюм, синя вратовръзка, синя риза и слабо, загоряло от слънцето лице. Косата му бе руса и права, а сините му очи не се откъсваха от тях.

Изобщо нямаше да го забележи, ако не бяха бутилките край безупречно чистия му лакът — дундесто шише ментовка, строга бутилка вермут, тумбеста коняк и още седем различни бутилки. Пред върховете на пръстите му имаше десет напълнени до половината чашки, от които той отпиваше, без да откъсва очи от лицата, като от време на време примижаваше и стискаше тънките си устни, за да се наслади на вкуса. В другата му ръка димеше тънка хаванска пурета, а на стола до него имаше двадесет картона турски цигари, шест кутии пури и няколко одеколони в кутии.

— Бил... — прошепна Сюзън.

— Спокойно — каза той. — Той е просто никой.

— Видях го сутринта на площада.

— Не се обръщай, продължавай напред. Разгледай този бик от папиемаше. Точно така, задавай въпроси.

— Как мислиш, дали е от Търсачите?

— Не биха могли да ни проследят!

— Може пък да са успели!

— Какъв хубав бик — обърна се Уилям към собственика му.

— Не би могъл да ни проследи двеста години назад, нали?

— Внимавай, за Бога — каза Уилям.

Тя се олюля. Той я стисна силно за лакътя и я помъкна нататък.

— Не се бой. — Усмихна се, за да ѝ вдъхне кураж. — Ще се оправиш. Хайде да идем право в кафенето и да пием пред него. Така ще излезем от подозрение — ако наистина е такъв, за какъвто го мислим.

— Не, не мога!

— *Трябва* да го направим. Хайде. И казах на Дейвид, че това е нелепо! — Последните думи бяха изречени на висок глас, докато се изкачваха по стъпалата на кафенето.

Ето ни тук, помисли си Сюзън. Кой сме? Накъде сме тръгнали? От какво се боим? Започни от самото начало, каза си тя, мъчеше се да запази самообладание, докато вървеше по кирпичения под.

Името ми е Ан Крайстън; съпругът ми се казва Роджър. Родени сме през 2155 г. И живеем в един свят на злото. Свят като огромен черен кораб, отдалечаващ се от бреговете на здравия разум и цивилизацията, надуващ черната си сирена в нощта и понесъл два милиарда души на борда си, независимо дали го искат или не, към смъртта, към ръба на света, в морето на радиоактивните пламъци и лудостта.

Влязоха в кафенето. Мъжът гледаше право към тях.

Иззвъня телефон.

Звукът стресна Сюзън. Спомни си един телефонен звън двеста години напред в бъдещето, в онази синя априлска сутрин на 2155 г. Спомни си как вдигна слушалката.

— Ан, Рене е! Чу ли? За Пътешествия във времето? Екскурзии до Рим през двайсет и първа преди нашата ера, до битката при Ватерлоо — където и когато се сетиш!

— Рене, стига шеги.

— Не са никакви шеги. Тази сутрин Клинтън Смит замина за Филадельфия през хиляда седемстотин седемдесет и шеста. Фирмата урежда всичко. Е, не е евтино. Но само си *помисли* — да видиш горящия Рим, Кублай хан, Мойсей и Червено море! Сигурно вече си получила рекламна листовка по тръбопощата.

Тя отвори вакуумната поща и наистина намери рекламно руло:

РИМ И БОРДЖИИТЕ!

Пътешествия във времето АД може да ви дегизира и да ви смеси с тълпата, свидетел на убийството на Линкълн или Цезар! Гарантирано научаване на всеки нужен ви език, за да можете да се движите свободно във всяка цивилизация от всяка епоха, без да събудите подозрения. Латински, старогръцки, староамерикански разговорен. Прекарайте ваканцията си във *Времето* и на избрано от вас Място!

Гласът на Рене продължаваше да бръмчи в слушалката.

— Двамата с Том заминаваме утре за хиляда четиристотин деветдесет и втора. Уредили са Том да плава с Колумб. Не е ли страхотно!

— Да — промърмори зашеметената Ан. — А какво е мнението на властите за всичко това?

— О, полицията държи фирмата под око. Страхуват се, че хората ще се опитат да се измъкнат от военна повинност, да избягат и да се скрият в миналото. Всеки трябва да остави някакъв залог, дома и имуществото си, за да гарантира, че ще се върне. В края на краищата сме във война.

— Да, войната — промърмори Ан. — Войната.

Стоеше с телефона в ръка и си мислеше — ето го шанса ни, за който говорехме и копнеехме през всички тези години. Този свят не ни харесва. Искаме да избягаме — той от работата си в завода за бомби, аз — от поста си в отдела за бактериологично оръжие. Може би имаме някакъв шанс да се измъкнем, да бягаме векове към някаква дива епоха, в която никога няма да ни открият и да ни върнат, за да горят книгите ни, да цензурират мислите, да попарват умовете ни със страх, да ни вкарват в строй, да ни крещят по радиото...

Намираха се в Мексико от 1938 г.

Погледна покритата с петна стена на кафенето.

На добрите работници на Страната на бъдещето им се позволяваше ваканция в Миналото, за да се спасят от умората и

изтощението. Така двамата с мъжа ѝ се върнаха в 1938 г., живееха в стая в Ню Йорк, ходеха на театри и посетиха Статуята на свободата, която все още се издигаше зелена в пристанището. А на третия ден смениха дрехите и имената си и избягаха да се скрият в Мексико!

— Просто *трябва* да е той — прошепна Сюзън, загледана в непознатия на масата. — Цигарите, пурите, напитките. Издават го. Помниш ли първата ни нощ в Миналото?

Преди месец, през първата им нощ в Ню Йорк преди бягството, бяха пили какви ли не непознати питиета, бяха опитвали и купували странни ястия, парфюми, цигари от стотици редки марки — редки в Бъдещето, където войната бе всичко. Държаха се като глупаци, обикаляха като обезумели магазини, модни салони, магазини за тютюн, за да се върнат едва ли не болни в стаята си.

А сега този непознат постъпваше по същия начин — правеше неща, които би направил само човек от Бъдещето — човек, жадувал години наред за добър алкохол и цигари.

Сюзън и Уилям седнаха и си поръчаха питиета.

Непознатият изучаваше дрехите им, прическите, бижутата... начина, по който вървяха и седяха.

— Стой си спокойно — полугласно каза Уилям. — Дръж се, сякаш цял живот си се обличала по този начин.

— Изобщо не трябваше да се опитваме да бягаме.

— Господи! — възкликна Уилям. — Идва насам. Аз ще говоря.

Непознатият спря пред тях и се поклони. Чу се едва доловимо изтракване на токове. Сюзън се вцепени. Този военен звук! Нямаше начин да го сбърка, също като ужасното чукане на вратата в полунощ.

— Господин Роджър Крайстън — каза непознатият, — не дръпнахте панталоните си, докато сядяхте.

Уилям замръзна. Погледна ръцете си, които лежаха невинно на коленете. Сърцето на Сюзън биеше бясно.

— Имате някаква грешка — побърза да отговори Уилям. — Името ми не е Крайслър.

— *Крайстън* — поправи го непознатият.

— Аз съм Уилям Травис — каза Уилям. — И не виждам какво общо имат панталоните ми с всичко това.

— Извинете. — Непознатият придърпа един стол. — Да кажем, че съм решил, че ви познах, защото *не си* дръпнахте панталоните.

Всеки го прави. В противен случай панталоните бързо се развличат. Намирам се далеч от дома си, господин... Травис, и имам нужда от компания. Казвам се Симс.

— Господин Симс, съчувстваме ви за вашата самота, но сме уморени. Утре заминаваме за Акапулко.

— Очарователно местенце. Точно оттам идвам, търсех едни приятели. Кой ги знае къде са. Ще ги намеря. О, да не би на дамата да ѝ стана лошо?

— Лека нощ, господин Симс.

Тръгнаха към вратата. Уилям държеше здраво Сюзън. Не се обърнаха, когато господин Симс извика след тях:

— О, и още нещо.

Направи пауза, след което бавно произнесе думите:

— Две хиляди сто петдесет и пет.

Сюзън стисна очи и усети как земята се люлее под нея. Продължи да върви през пламтящия площад, без да вижда нищо.

Заклучиха вратата на хотелската стая. После тя плака, двамата стояха в тъмното и стаята се люлееше под тях. Някъде далеч експлодираха фейерверки, откъм площада долиташе смях.

— Ама че безочлив нахалник! — изруга Уилям. — Седи си там, оглежда ни като животни, пуши проклетите си цигари, пие си питиетата. Трябваше да му видя сметката! — Беше на границата на истерията. — Дори се осмели да се обърне към нас с истинското ни име! Началникът на Търсачите. И ми говори за подръпване на панталони. Господи, трябваше да ги дръпна, докато седах. Че това е автоматично движение за тази епоха. Не го направих и това ме е отделило от останалите; накарало го е да си помисли, ето човек, който никога не е носил панталони, който е свикнал с бричове и униформи. Иде ми да се убия, задето ни издадох!

— Не, не, заради походката ми е... тези високи токчета... това ни е издало. И прическите ни — прекалено нови, прекалено свежи. Изглеждаме странни, не на място тук.

Той светна лампата.

— Все още ни пробва. Не е сигурен — не съвсем. Значи не можем просто да избягаме. Това съвсем ще го убеди. Така че утре спокойно си заминаваме за Акапулко.

— А може вече да е сигурен и просто да си играе на котка и мишка.

— Изобщо не бих се учудил. Разполага с цялото време на света. Може, ако му скимне, да се шляе тук и да ни върне в Бъдещето шейсет секунди след като сме заминали. Може да ни остави да се мъчим в неизвестност дни наред и да ни се надсмива.

Сюзън седна на леглото и избърса сълзите си, усещаше странната миризма на въглен и тамян.

— Мислиш ли, че ще устроят сцена?

— Няма да посмеят. Ще трябва да ни пипнат сами, за да ни напъхат в Машината на времето и да ни върнат.

— Значи имаме решение — каза тя. — Никога да не оставаме сами; винаги да сме сред хора. Ще си създадем милион приятелства, ще ходим по пазари, ще спим в най-добрите хотели на всеки град, ще подкупваме шефовете на полицията да ни охраняват, докато не намерим начин да убием Симс и да се измъкнем, да се преоблечем в нови дрехи — може и мексикански.

Отвън се чуха стъпки.

Изгасиха лампата и се съблякоха мълчаливо. Стъпките се отдалечиха. Затвори се врата.

Сюзън стоеше до прозореца в тъмното и се взираше в площада.

— Значи онази постройка там е църква?

— Да.

— Често съм се питала как ли са изглеждали църквите. Отдавна никой не ги е виждал. Може ли утре да я разгледаме?

— Разбира се. Хайде, ела.

Легнаха в тъмната стая.

Половин час по-късно телефонът звънна. Тя вдигна слушалката.

— Ало?

— Зайците може и да се крият в леса, но лисицата винаги може да ги намери — рече нечий глас.

Сюзън затвори и остана да лежи скована и студена в леглото.

Навън, през 1938 г., някакъв мъж изсвири последователно три мелодии с китарата си.

През нощта протегна ръка и едва не докосна 2155 г. Усети как пръстите ѝ се плъзгат по прохладното време като по гофрирана

повърхност и чу настойчивия тропот на маршируващи крака, милиони оркестри, свирещи милиони военни маршове, видя петдесет хиляди редици болестотворни бактерии в стерилните си епруветки, ръката ѝ се протягаше към тях на работното ѝ място в Бъдещето; епруветки с проказа, бубонна чума, тиф, туберкулоза... а след това последва огромната експлозия. Видя как ръката ѝ изгаря и се съсухря като набръчкана стафида, почувства как отскача от сътресение — толкова силно, че светът бе вдигнат във въздуха и оставен да падне, всички сгради се сгромолясаха, а от хората се лееше кръв и лежаха неподвижни и безмълвни. Огромни вулкани, машини, ветрове, лавини — всичко се плъзна надолу към тишината и тя се събуди, хлипаше, в леглото си в Мексико, на много години от всичко това...

Рано сутринта, замаяни от едночасовата дрямка, която успяха да си откраднат, се събудиха от шума на двигатели на улицата. Сюзън надникна от железния балкон към групичката от осем души, които тъкмо слизаха, като бърбеха и викаха, от камиони и коли с червени надписи. Тълпа мексиканци следваше камионите.

— Qué pasa? — попита Сюзън едно момче.

То отговори.

Сюзън се обърна към съпруга си.

— Американски филмов екип, дошли са да снимат.

— Изглежда интересно. — Уилям бе влязъл под душа. — Хайде да идем да гледаме. Мисля, че няма да е добре да се махаме още днес. Да опитаме да приспим бдителността на Симс. И да погледаме как се правят филми. Казват, че примитивното кино било страхотно нещо. Тъкмо ще се поразсеем.

Да се поразсеем, повтори наум Сюзън. За миг на ярката слънчева светлина бе забравила, че някъде в хотела има мъж, който чака и сигурно вече е изпушил хиляда цигари. Погледна осмината шумни и радостни американци долу и ѝ се прииска да им викне: „Спасете ме, скрийте ме, помогнете ми! Пребоядисайте ми косата, очите; преоблечете ме в странни дрехи. Трябва ми помощта ви. Аз съм от две хиляди сто петдесет и пета година!“

Думите заседнаха в гърлото ѝ. Служителите от Пътешествия във времето не бяха глупаци. Преди да те отправят назад във времето, поставяха в мозъка психологическа спирачка. Не можеше да кажеш на никого истинската си дата на раждане, нито пък да разкриеш на хората

от Миналото каквото и да било от Бъдещето. Миналото и Бъдещето трябваше да се пазят едно от друго. Единствено на хора с психологическа спирачка се позволяваше да пътуват без охрана през вековете. Бъдещето трябваше да бъде пазено от евентуалните промени, причинени от пътешествениците в Миналото. Дори да искаше с цялото си сърце, тя не можеше да разкаже на онези щастливи хора долу на площада коя е и в какво положение се намира.

— Ще закусим ли? — каза Уилям.

Закуската се сервираше в огромната трапезария. Шунка и яйца за всички. Помещението бе пълно с туристи. Влязоха кинаджиите, всичките осем — шестима мъже и две жени, — смееха се и разместваха столове. Сюзън седна наблизко, усещаше топлината и закрилата, която предлагаша — чувството не я напусна дори когато господин Симс слезе по стълбите, като усилено дърпаше от турската си цигара. Кимна им отдалеч, Сюзън също му кимна и се усмихна, защото той не можеше да им направи нищо тук, пред осмината кинаджии и още двадесет други туристи.

— Това са актьори — каза Уилям. — Може пък да пробваме да наемем двама от тях — уж на шега, да ги облечем в нашите дрехи и да ги накараме да отпрашат с колата ни в момент, когато Симс не може да разгледа физиономиите им. Ако успеят да го излъжат да ги гони няколко часа, бихме могли да се доберем до Мексико Сити. Ще му трябват години, за да ни открие там!

— Хей!

Някакъв лъхац на алкохол дебелак се надвеси над масата им.

— Американски туристи! — развика се. — Толкова са ми опротивели тези мексиканци, че ми иде да ви разцелувам! — Стисна им ръцете. — Елате да закусите с нас. Мизерия обича компания. Аз съм Мизерия, това е мис Туморясала, а онези там — господин и госпожа Как-Само-Мразим-Мексико! Всички го мразим. Трябва обаче да останем тук за пробните снимки на един проклет филм. Останалата част от екипа пристига утре. Казвам се Джо Мелтън. Режисьор. И това ако не е ужасна страна! Погребения на всяка улица, хората мрат. Хайде, размърдайте се. Присъединете се към компанията, разведрете ни!

Сюзън и Уилям се разсмяха.

— Толкова ли съм смешен? — обърна се господин Мелтън към присъстващите.

— Чудесен сте! — Сюзън тръгна към масата им.

Господин Симс ги гледаше свирепо през залата.

Тя му направи подигравателна гримаса.

Господин Симс тръгна между масите.

— Господин Травис, госпожо Травис — повика ги той. — Мислех, че ще закусваме заедно, насаме.

— Съжалявам — каза Уилям.

— Сядай, приятел — каза господин Мелтън. — Всеки техен приятел е и мой приятел.

Господин Симс се настани. Кинаджиите приказваха на висок глас.

— Надявам се, че сте спали добре — промърмори господин Симс.

— А вие?

— Не мога да свикна с пружините — духовито отвърна господин Симс. — Намерих обаче известна утеха. Половината нощ опитвах новите цигари и храната. Странни, завладяващи. Цял нов спектър от усещания се крие в тези древни пороци.

— Не разбираме за какво говорите — каза Сюзън.

— Продължавате да играете ролята — разсмя се Симс. — Няма смисъл. Нито пък в замисъла с тълпите. Скоро ще ви пипна сами. Страшно търпелив съм.

— Хей — намеси се господин Мелтън. Лицето му бе почервеняло. — Този тип да не ви досажда случайно?

— Всичко е наред.

— Само кажете и ще го изритам като мръсно псе.

Мелтън се обърна да вика на колегите си. Господин Симс продължи сред смеха:

— Та да си дойдем на думата. Изгубих цял месец да ви следя из градове и градчета и едва вчера се уверих, че това наистина сте вие. Ако дойдете с мен тихичко, може и да успея да ви отърва от наказанието — стига да се съгласите да продължите работата си върху свръхводородната бомба.

— Този пък говори за наука на закуска — отбеляза слушащият с половин ухо Мелтън.

— Помислете хубаво — продължи невъзмутимо Симс. — Не можете да избягате. Ако ме убиете, ще дойдат други.

— Не разбираме за какво говорите.

— Стига! — раздразнено възкликна Симс. — Размърдайте си мозъците! Знаете, че не можем да ви позволим да се измъкнете. На други хора от две хиляди сто петдесет и пета може да им хрумне същото и да последват примера ви. Трябват ни хора.

— За войните ви — най-сетне не издържа Уилям.

— Бил!

— Няма нищо, Сюзън. Да говорим на неговия език. Не можем да избягаме.

— Отлично — каза Симс. — Честно казано, и двамата бяхте невероятни романтици с този опит да избягате от отговорностите си.

— Да избягаме от ужаса.

— Глупости. Просто някаква война.

— За какво става дума? — обади се господин Мелтън.

На Сюзън ѝ се искаше да му разкаже, но трябваше да се задоволи само с най-общи приказки. Психологическата спирачка си знаеше работата. Най-обща приказка като тези, които си разменяха Симс и Уилям.

— Просто война — повтори Уилям. — Половината свят измря от прокажените бомби!

— Въпреки това — посочи Симс — жителите на Бъдещето ще негодуват срещу вас. Криете се на някакъв тропически остров, така да се каже, докато те пропадат в пропастта право към ада. Смъртта обича смърт, а не живот. Умиращите хора се радват при мисълта, че и други умират с тях. Утешително е да разбереш, че не си сам в казана или в гроба. Аз съм пазител на колективното им негодувание срещу вас.

— Вижте го — пазителят на негодуванието! — обърна се господин Мелтън към хората си.

— Колкото по-дълго ме карате да чакам, толкова по-зле ще бъде за вас. Трябват ни за онзи бомбен проект, господин Травис. Върнете ли се сега, няма да има никакви мъчения. Забавите ли се, ще ви принудим да работите, а след като бомбата стане готова, ще изпитаме някои нови сложни устройства върху вас.

— Имам едно предложение — каза Уилям. — Ще се върна с вас, ако жена ми остане тук жива, в безопасност и далеч от войната.

Господин Симънс обмисли думите му.

— Добре. Ще се срещнем на площада след десет минути. Ще ме качите в колата си. Ще идем на някое пусто място извън града. Ще уредя Машината да ни вземе оттам.

— Бил! — Сюзън стисна силно ръката му.

— Недей да спориш. Решено е. — Той я погледна, после се обърна към Симънс. — И още нещо. През нощта можехте да влезете в стаята ни и да ни отвлечете. Защо не го направихте?

— Да кажем, че съм се забавлявал — отвърна лениво Симс, смучеше нова пура. — Никак не ми се иска да се разделя с тази чудесна атмосфера, с това слънце, с тази ваканция. Със съжаление ще изоставя виното и цигарите. И то с какво съжаление само! Добре, след десет минути на площада. Жена ви ще бъде защитена и може да остане колкото си иска. Сбогувайте се.

Господин Симс стана и си тръгна.

— Чао, плямпало! — викна господин Мелтън след отдалечаващия се Симс. После се обърна и погледна Сюзън. — Хей. Защо плачеш? Закуската не е време за сълзи. Това пък какво е!

В девет и четвърт Сюзън стоеше на балкона на стаята и гледаше надолу към площада. Господин Симс седеше на една бронзова пейка, кръстосал крак върху крак. Отхапа върха на поредната си пура и я запали прочувствено.

Сюзън чу звука на двигател. От гаража в дъното на улицата се появи Уилям и се запуска надолу по склона.

Колата набираше скорост. Трийсет мили в час, четиридесет, петдесет. Кокошките се разбягваха пред гумите ѝ.

Господин Симс свали бялата си панама, избърса потта от розовото си чело, сложи си отново шапката и едва тогава видя колата. Летеше с шейсет мили в час право към площада.

— Уилям! — изкрещя Сюзън.

Колата се удари с трясък в ниския бордюр на площада, подскочи и полетя върху плочките към зелената пейка. Господин Симс изпусна пурата си, изкрещя, размаха ръце... и колата го блъсна. Тялото му полетя високо във въздуха, после започна да пада надолу към улицата.

Колата спря в другия край на площада с разбито предно колело. Хората започнаха да се стичат от всички страни.

Сюзън влезе в стаята и затвори вратата на балкона.

Точно по пладне слязоха по стълбите на кметството заедно, хванати под ръка, с преbledнели лица.

— *Adiós, señor* — каза кметът зад тях. — *Señora*.

Спряха на площада. Тълпата продължаваше да зяпа и да сочи кръвта.

— Ще те викат ли пак? — попита Сюзън.

— Не, повторихме хиляда пъти всички подробности. Беше злополука. Изгубих контрол над колата. Поплаках им. Бог ми е свидетел, трябваше да се разтоваря някак. А и *наистина* ми се плачеше. Хич не ми се искаше да го убивам. Никога през живота си не съм искал подобно нещо.

— Няма ли да те съдят?

— Споменаха нещо такова, но се размина. Бях по-бърз с приказките. Вярват ми. Било е злополука. Всичко приключи.

— Сега къде ще идем? В Мексико Сити? Или в Уруапан?

— Колата е в сервиза. Ще я оправят до четири следобед. После се махаме оттук.

— Няма ли да ни преследват? Мислиш ли, че Симс е работил сам?

— Не зная. Мисля, че все пак ще имаме известна преднина. Докато приближаваха хотела, от него излязоха кинаджиите — господин Мелтън забърза към тях, мръщеше се.

— Хей, чух за станалото. Лоша работа. Всичко наред ли е вече? Искате ли да се разсеете? Ще снимаме нагоре по улицата. Ако искате да гледате, добре сте дошли. Хайде, за ваше добро е.

Отидоха.

Стояха на паважа, докато монтираха камерата. Сюзън гледаше пътя, който водеше надолу и надалеч към магистралата за Акапулко и морето, минаваща край пирамиди, руини и малки кирпичени градчета с жълти стени, сини стени, виолетови стени и пламтящи цветя. Ще поемем по пътищата, помисли си тя. Ще пътуваме сред тълпи, по пазари, в хотели, ще подкупваме полицаи да ни държат под око, ще заключваме два пъти и винаги ще бъдем сред хора, никога вече няма да оставаме сами, винаги ще се боим да не би поредният изпречил ни се да е някой друг Симс. Никога няма да разберем дали сме успели да

измамим Търсачите и да им се изплъзнем. И винаги някъде напред в Бъдещето ще чакат да ни върнат, ще чакат да ни изгорят с бомбите си и да ни разкапят с болестите си, полицаите им ще ни заповядват да лягаме на земята, да се въртим, да скачаме по команда! И тъй ще продължаваме да тичаме през леса и никога вече няма да можем да спрем или да спим спокойно до края на живота си.

Събра се тълпа да гледа как се снима филм. Съюзън пък гледаше тълпата и улиците.

— Нещо подозрително ли забеляза?

— Не. Колко е часът?

— Три. Колата би трябвало да е почти готова.

Пробните снимки завършиха в четири без петнайсет. Всички тръгнаха обратно към хотела, разговаряха. Уилям се отби в гаража.

— Колата ще е готова в шест — каза, когато се върна. Изглеждаше разтревожен.

— Но не по-късно, нали?

— Ще е готова, не се безпокой.

Във фоайето се огледаха за други самотни пътници, за хора като господин Симс, хора с нови прически и прекалено много цигарен дим и миризма на одеколон около тях. Помещението обаче бе празно.

— Е, изкарахме дълъг и тежък ден — каза господин Мелтън, докато се канеше да се качи нагоре по стълбите. — Някой да иска да го завърши подобаващо? Какво ще кажете, приятели? Мартини? Бира?

— Става.

Цялата тълпа се натика в стаята на господин Мелтън и купонът започна.

— Следи времето — каза Уилям.

Времето, помисли си Съюзън. Де да имаха време. Как само й се искаше да седи през целия ярък октомврийски ден на площада без никакви грижи и вълнения, да усеща слънцето по лицето и ръцете си, да седи със затворени очи, да се усмихва на топлината и да не помръдва. Просто да спи под мексиканското слънце, да спи топло, спокойно, лениво и щастливо, ден след ден...

Господин Мелтън отвори шампанското.

— За една прекрасна дама, достойна за всеки филм — обърна се той към Съюзън и вдигна чашата си. — Може и да ви снимам пробно.

Тя се разсмя.

— Сериозно говоря — каза Мелтън. — Много сте красива. Мога да ви направя филмова звезда.

— И да ме вземете в Холивуд ли? — възкликна Сюзън.

— Естествено. Ще се разкараме от гадното Мексико!

Сюзън хвърли поглед към Уилям. Той вдигна вежда и кимна. Промяна на обстановката, дрехите, мястото, може би дори и на името; пък и щяха да пътуват заедно с осем души — достатъчно добра защита срещу намеса от страна на Бъдещето.

— Звучи чудесно — каза Сюзън.

Шампанското леко я бе хванало. Следобедът се изнизваше; купонът кипеше около нея. Чувстваше се в безопасност, добре, изпълнена с живот и наистина щастлива за първи път от много години.

— За какъв филм ще е подходяща жена ми? — попита Уилям и отново напълни чашата си.

Мелтън погледна преценяващо Сюзън. Останалите спряха да се смеят и наостриха уши.

— Ами, бих искал да заснема някакъв съспенс — каза Мелтън. — Историята на съпруг и съпруга. Като вас двамата.

— Аха.

— Може би някаква военна история — каза режисьорът, докато изучаваше цвета на питието си на светлината на слънцето.

Сюзън и Уилям чакаха.

— История за двама съпрузи, живеещи в малка къща на малка уличка някъде в бъдещето, може би през две хиляди сто петдесет и пета — каза Мелтън. — Просто импровизирам, нали разбирате. И тези хора са изправени пред ужасна война, супер-плюс-водородни бомби, цензура, смърт, и — ето я тръпката — успяват да избягат в Миналото, следвани от човек, когото смятат за лош, но който всъщност само се опитва да им покаже какъв е дългът им.

Уилям изпусна чашата си на пода.

— И тази двойка — продължи господин Мелтън — намира подслон при група кинаджии, на които са започнали да се доверяват. Колкото повече, толкова по-безопасно, така си казват.

Сюзън усети как хлътва в креслото си. Всички гледаха режисьора. Той отпи глътка от шампанското си.

— Ах, превъзходно. Е, явно мъжът и жената не си дават сметка колко важни са за Бъдещето. Особено мъжът, който е главният мозък в

създаването на нов вид бомба. И затова Търсачите, да ги наречем така, не пестят сили и средства, само и само да ги открият, да ги заловят и да ги върнат обратно, когато са съвсем сами, в хотелска стая, в която никой няма да види какво става. Стратегията. Търсачите работят сами или в групи по осем. Или едното, или другото ще свърши работа. Добър филм ще се получи, нали, Сюзън? Как мислиш, Бил?

Той пресуши чашата си.

Сюзън седеше, втренчила поглед право напред.

— Още едно питие? — предложи господин Мелтън.

Пистолетът на Уилям се озова в ръката му и той стреля три пъти, един от мъжете падна, а другите се втурнаха напред. Сюзън закрещя. Нечия ръка запуши устата ѝ. Пистолетът се озова на пода, а Уилям се мъчеше да се отскубне от нападателите.

— Моля ви — каза господин Мелтън. Стоеше на мястото, където се бе намирал и преди. По пръстите му имаше кръв. — Да не влошаваме положението.

Някой задумка по вратата.

— Отворете!

— Управителят — сухо каза господин Мелтън и отсечено кимна на хората си. — Хайде, размърдайте се!

— Пуснете ме! Ще извикам полиция!

Сюзън и Уилям се спогледаха, после погледнаха към вратата.

— Управителят иска да влезе — каза господин Мелтън. — По-бързо!

Извадиха камерата. От нея светна синя светлина и моментално обхвана цялата стая. Разшири се и хората от групата изчезнаха един по един.

— Бързо!

В мига преди да изчезне, Сюзън погледна през прозореца и видя зелената земя, виолетовите, жълти, сини и алени стени, паважа, спускащ се надолу като река, мъж върху магаренце сред топлите хълмове, момче, пиещо оранжада. Успя да усети вкуса на сладката напитка в гърлото си. На площада в прохладната сянка на едно дърво стоеше мъж с китара и Сюзън усети пръстите си върху струните, а някъде далеч бе морето, синьото нежно море, чувстваше как се плиска, как я подхваща и отнася навътре.

И изчезна. Мъжът ѝ също изчезна.

Вратата рязко се отвори. Вътре се втурна управителят, следван от хора от персонала.

Стаята бе празна.

— Но те току-що бяха тук! Видях ги как влизат, а сега — изчезнали! — викна управителят. — На прозорците има железни решетки. Не могат да се измъкнат през тях!

В късния следобед извикаха свещеник, отвориха отново стаята и я проветриха, а божият служител поръси със светена вода ъглите и прочете благословия.

— Какво да правя с това нещо? — попита чистачката.

Сочеше килера, където имаше 67 бутилки шампанско, коняк, какаов ликьор, абсент, вермут, текила, 106 картона турски цигари и 198 жълти кутии с истински хавански пури от по петдесет цента едната...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.